Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 684/92

z dnia 16 marca 1992 r.

w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem

(Dz.U. L 74 z 20.3.1992, str. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie Rady (WE) NR 11/98 z dnia 11 grudnia 1997 r.	L 4	1	8.1.1998

zmienione przez:

►**A1**	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 684/92

z dnia 16 marca 1992 r.

w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego artykuł 75,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z artykułem 75 ustęp 1 litera a) Traktatu, ustanowienie wspólnej polityki transportowej pociąga za sobą między innymi ustalenie wspólnych zasad, mających zastosowanie do międzynarodowego przewozu osób transportem drogowym;

takie zasady zostały ustanowione w rozporządzeniach Rady nr 117/66/EWG ([4]), (EWG) nr 516/72 ([5]) i (EWG) nr 517/72 ([6]), a niniejsze rozporządzenie nie podważa stopnia liberalizacji, osiągniętej przez te rozporządzenia;

swoboda świadczenia usług stanowi podstawową zasadę wspólnej polityki transportowej i wymaga zagwarantowania przewoźnikom wszystkich Państw Członkowskich dostępu do międzynarodowych rynków transportowych bez dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub miejsce prowadzenia działalności;

należy ustalić elastyczne rozwiązania, z zastrzeżeniem niektórych warunków odnośnie usług przewozowych wahadłowych z noclegiem, specjalnych regularnych usług transportowych i niektórych usług okolicznościowych, w celu zaspokojenia zapotrzebowania rynku;

przy zachowaniu zasady udzielania zezwoleń na prowadzenie regularnych usług i usług przewozowych wahadłowych bez noclegu, należy dokonać zmiany niektórych zasad, w szczególności jeśli chodzi o tryb udzielania zezwoleń;

należy zagwarantować przestrzeganie zasad Traktatu, dotyczących konkurencji;

należy ograniczyć w miarę możliwości formalności administracyjne, bez zaniechania kontroli i kar, gwarantujących właściwe stosowanie niniejszego rozporządzenia;

do Państw Członkowskich należy podjęcie środków, koniecznych do wprowadzenia niniejszego rozporządzenia w życie;

stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno być monitorowane za pośrednictwem raportu przedkładanego Komisji, a wszelkie przyszłe działania w tej dziedzinie powinny być rozważane w świetle tego raportu,

---

([1]) Dz.U. C 120 z 6.5.1987, str. 9,Dz.U. C 301 z 26.11.1988, str. 5 iDz.U. C 31 z 7.2.1989, str. 9.
([2]) Dz.U. C 94 z 11.4.1988, str. 126.
([3]) Dz.U. C 356 z 31.12.1987, str. 62.
([4]) Dz.U. 147 z 9.8.1966, str. 2688/66.
([5]) Dz.U. L 67 z 20.3.1972, str. 13. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2778/78 (Dz.U. L 133 z 30.11.1978, str. 4).
([6]) Dz.U. L 67 z 20.3.1972, str. 19. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1301/78 (Dz.U. L 158 z 16.6.1978, str. 1).

▼B

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

SEKCJA I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do międzynarodowego przewozu osób autokarowego i autobusowego na terytorium Wspólnoty przez przewoźników pracujących na rzecz osób trzecich lub pracujących na własny rachunek, prowadzących działalność w Państwie Członkowskim zgodnie z jego ustawodawstwem, przy użyciu pojazdów zarejestrowanych w tym Państwie Członkowskim, które nadają się, ze względu na swoją konstrukcję i wyposażenie, do przewozu więcej niż dziewięciu osób, włączając kierowcę, i które są do tego celu przeznaczone, oraz do ruchu tych pojazdów pustych w związku z takim przewozem.

Zmiana pojazdu lub przerwa w przewozie dla umożliwienia realizacji części podróży przy pomocy innego środka transportu nie ma wpływu na stosowanie niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku przewozu z Państwa Członkowskiego do państwa trzeciego i z powrotem, niniejsze rozporządzenie stosuje się do części podróży na terytorium Państwa Członkowskiego, na którym zabrano lub na które dowieziono pasażerów, po zawarciu niezbędnej umowy między Wspólnotą a zainteresowanym państwem trzecim.

3. Do czasu zawarcia umów między Wspólnotą a zainteresowanymi państwami trzecimi, niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na postanowienia dotyczące przewozu, określone w ust. 2, zawarte w umowach dwustronnych, podpisanych przez Państwa Członkowskie z tymi państwami trzecimi. Jednakże Państwa Członkowskie dokładają starań dla dostosowania tych umów w celu zapewnienia zgodności z zasadą niedyskryminacji między przewoźnikami Wspólnoty.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1. **Regularne usługi**

1.1. Regularne usługi są to usługi polegające na przewozie osób w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, przy założeniu, że pasażerowie są zabierani na z góry określonych przystankach i dowożeni na z góry określone przystanki. Regularne usługi są powszechnie dostępne, z zastrzeżeniem, gdzie właściwe, obowiązku rezerwacji.

▼M1

Na regularny charakter usługi nie będą miały wpływu żadne zmiany warunków funkcjonowania usług.

▼B

1.2. Usługi, bez względu na to, przez kogo są organizowane, które polegają na przewozie określonych kategorii pasażerów z wyłączeniem innych pasażerów, w takim stopniu, w jakim takie usługi są wykonywane zgodnie z warunkami określonych w pkt. 1.1., uważa się za usługi regularne. Usługi takie są zwane dalej „specjalnymi usługami regularnymi”.

Specjalne usługi regularne obejmują:

a) przewóz pracowników na trasie między domem i miejscem pracy;

b) przewóz uczniów i studentów do instytucji edukacyjnej i powrót z tej instytucji;

c) przewóz żołnierzy i ich rodzin między państwem pochodzenia a miejscem zakoszarowania.

▼M1

———————

▼B

Fakt, że usługi specjalne mogą być zróżnicowane w zależności od potrzeb użytkowników, nie ma wpływu na zaliczenie ich do regularnych usług.

1.3. Przy organizacji usług równoległych lub tymczasowych, obsługujących tych samych klientów co istniejące usługi regularne, ►M1 ——————— ◄a także przy nieobsługiwaniu niektórych przystanków i przy obsłudze dodatkowych przystanków w istniejących usługach regularnych obowiązują takie same zasady, jak w istniejących usługach regularnych.

▼M1

———————

▼B

3. **Usługi okolicznościowe**

▼M1

3.1. Okolicznościowe usługi to usługi, które nie są objęte definicją usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych, oraz które poza wszystkim charakteryzuje fakt przewożenia grupy pasażerów zebranej z inicjatywy zleceniodawcy lub samego przewoźnika.

Organizacja usług równoległych lub tymczasowych porównywalnych z istniejącymi usługami regularnymi oraz służących tym samym osobom, podobnie jak te drugie zostanie objęta zezwoleniem zgodnie z procedurą zawartą w sekcji II.

———————

▼B

3.3. Usługi, określone w pkt. 3, nie przestaną być usługami okolicznościowymi wyłącznie z powodu ich świadczenia w określonych odstępach czasu.

3.4. Usługi okolicznościowe mogą być świadczone przez grupę przewoźników działających w imieniu tego samego przedsiębiorcy, a podróżni mogą skorzystać z połączenia na trasie u innego przewoźnika z tej samej grupy, na terytorium jednego z Państw Członkowskich.

Nazwy takich przewoźników i punkty połączeń na trasie są przekazywane właściwym władzom zainteresowanych Państw Członkowskich, w trybie, który zostanie ustalony przez Komisję ►M1 zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16a ◄.

▼M1

4. **Działalność transportowa prowadzona na własny rachunek**

Działalność transportowa prowadzona na własny rachunek jest to działalność prowadzona w celach niekomercyjnych i niezarobkowych przez osoby fizyczne lub prawne, pod warunkiem że:

— działalność transportowa jest jedynie działalnością podrzędną dla takiej osoby fizycznej lub prawnej,

— używane pojazdy są własnością tej osoby fizycznej lub prawnej lub zostały przez nią pozyskane na warunkach odroczonej płatności, lub są przedmiotem długoterminowej umowy leasingowej, oraz pojazdy te są prowadzone przez członka personelu osoby fizycznej lub osoby prawnej, lub przez samą osobę fizyczną.

▼B

Artykuł 3

Swoboda świadczenia usług

1. Każdemu przewoźnikowi pracującemu na rzecz osób trzecich, określonemu w art. 1, wolno będzie wykonywać usługi transportowe określone w art. 2, bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub miejsce prowadzenia działalności, jeżeli:

▼M1

— jest upoważniony w państwie prowadzenia działalności do wykonywania przewozów w formie usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych lub usług okolicznościowych autokarem oraz autobusem,

▼B

— spełnia warunki ustanowione zgodnie ze stosowanymi we Wspólnocie zasadami, dotyczącymi dopuszczenia do zawodu operatora transportu drogowego osób w transporcie krajowym i międzynarodowym,

— spełnia wymagania prawne w zakresie bezpieczeństwa drogowego, odnośnie norm przewidzianych dla kierowców i pojazdów.

2. Każdemu przewoźnikowi pracującemu na własny rachunek, określonemu w art. 1, wolno będzie wykonywać usługi przewozowe określone w art. 13, bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo i miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jeśli:

— jest on upoważniony w państwie, gdzie prowadzi działalność, do wykonywania przewozów autokarem i autobusem zgodnie z warunkami dostępu do rynku, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym,

— spełnia wymagania prawne w zakresie bezpieczeństwa drogowego odnośnie norm, przewidzianych dla kierowców i pojazdów.

▼M1

Artykuł 3a

Licencja wspólnotowa

1. W celu prowadzenia działalności międzynarodowego przewozu pasażerów autokarem oraz autobusem każdy przewoźnik spełniający kryteria określone w art. 3 ust. 1 musi mieć licencję wspólnotową wydaną przez właściwe władze Państw Członkowskich, w których prowadzona jest działalność, zgodnie z modelem określonym w Załączniku.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich, w których prowadzona jest działalność, wydają licencjobiorcy oryginał licencji wspólnotowej, który jest przechowywany przez przewoźnika, jak również liczbę kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem odpowiadającą liczbie pojazdów wykorzystywanych w celu międzynarodowego przewozu pasażerów, które pozostają do dyspozycji licencjobiorcy licencji wspólnotowej, w pełnym zakresie posiadania lub w innej formie, szczególnie na mocy umowy kupna-sprzedaży na odroczonych warunkach, umowy najmu lub umowy leasingowej.

3. Licencja wspólnotowa jest wystawiana na nazwę przewoźnika i nie może być przez niego udostępniona osobom trzecim. Kopia licencji wspólnotowej poświadczona za zgodność z oryginałem musi się znajdować w pojeździe i musi być okazywana na żądanie każdego urzędnika odpowiedzialnego za kontrolę.

4. Licencja wspólnotowa jest wydawana na odnawialny okres pięciu lat.

5. Licencja wspólnotowa zastępuje dokument wydawany przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność, poświadczając, że przewoźnik jest dopuszczony do rynku międzynarodowych drogowych przewozów osób.

▼M1

6. Po złożeniu wniosku o wydanie licencji, i następnie przynajmniej co pięć lat od tego momentu, właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność, sprawdzają, czy przewoźnik spełnia lub spełnia w dalszym ciągu warunki określone w art. 3 ust. 1.

7. W przypadkach gdy warunki określone w art. 3 ust. 1 nie są spełnione, właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność, odmówią w drodze decyzji wraz z uzasadnieniem wydania lub odnowienia licencji wspólnotowej.

8. Państwa Członkowskie gwarantują wnioskodawcy lub posiadaczowi licencji wspólnotowej prawo odwołania od decyzji odmownej o odebraniu tej licencji wydanej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność.

9. Państwa Członkowskie poinformują Komisję najpóźniej do 31 stycznia każdego roku o liczbie przewoźników posiadających licencję wspólnotową w dniu 31 grudnia poprzedniego roku oraz o liczbie kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem odpowiadających liczbie pojazdów w eksploatacji na ten dzień.

10. Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że licencja wspólnotowa będzie również obowiązywać przy krajowej działalności transportowej.

Artykuł 4

Dostęp do rynku

1. Usługi okolicznościowe zdefiniowane w art. 2 pkt 3.1 nie wymagają zezwoleń.

2. Specjalne usługi regularne zdefiniowane w art. 2 pkt 1.2 nie wymagają zezwoleń, jeśli są objęte umową zawartą pomiędzy organizatorem i przewoźnikiem.

3. Puste przejazdy pojazdów w związku z transportem, o których mowa w ust. 1 i 2, również nie wymagają zezwoleń.

4. Usługi regularne zdefiniowane w art. 2 pkt 1.1 akapit pierwszy oraz specjalne usługi regularne nieobjęte umową zawartą pomiędzy organizatorem i przewoźnikiem wymagają zezwoleń zgodnie z art. 5-10.

5. Ustalenia dotyczące działalności transportowej prowadzonej na własny rachunek są określone w art. 13.

▼B

SEKCJA II

▼M1

USŁUGI REGULARNE PODLEGAJĄCE ZEZWOLENIOM

▼B

Artykuł 5

Charakter zezwolenia

1. Zezwolenia będą wystawiane na nazwę przedsiębiorstwa transportowego i nie mogą być przez nie przekazywane stronom trzecim. Jednakże przewoźnik, który otrzymał zezwolenie, może, za zgodą władz, określonych w art. 6 ust. 1, świadczyć usługi przez podwykonawcę. W takim przypadku, w zezwoleniu będzie wskazana nazwa przedsiębiorstwa i jego rola jako podwykonawcy. Podwykonawca musi spełniać warunki określone w art. 3 ust. 1.

►M1 W przypadku przedsiębiorstw zrzeszonych do celów świadczenia usług regularnych zezwolenie jest wystawiane na nazwy wszystkich przedsiębiorstw. ◄ Zostaje ono przekazane przedsiębiorstwu zarządzającemu działalnością, natomiast pozostałe przedsiębiorstwa otrzymają kopie. W zezwoleniu wymienia się nazwy wszystkich przedsiębiorstw.

▼B

►M1 2. Okres ważności zezwoleń nie przekracza pięciu lat.◄ Okres ten może zostać skrócony, na prośbę wnioskodawcy, bądź za wzajemną zgodą właściwych władz Państw Członkowskich, na których terytorium pasażerowie są zabierani bądź zostawiani.

3. W zezwoleniu wyszczególnione są następujące pozycje:

a) rodzaj świadczonych usług;

b) trasa usługi, szczególnie miejsce odjazdu i miejsce przeznaczenia;

c) okres ważności zezwolenia;

▼M1

d) przystanki oraz rozkład kursów.

▼B

4. Zezwolenie jest zgodne ze wzorem, określonym przez Komisję ►M1 zgodnie z procedurą określoną w art. 16a ◄.

▼M1

5. Zezwolenie umożliwia posiadaczowi (posiadaczom) świadczenie usług regularnych na terytorium wszystkich Państw Członkowskich, na którym przebiega trasa usług.

6. Operator usług regularnych może wykorzystać dodatkowe pojazdy w przypadkach tymczasowych i wyjątkowych.

W takim przypadku przewoźnik musi zagwarantować, że następujące dokumenty znajdują się w pojeździe:

— kopia zezwolenia na świadczenie usług regularnych,

— kopia umowy zawartej pomiędzy operatorem usług regularnych i przedsiębiorstwem zapewniającym dodatkowe pojazdy lub ekwiwalentny dokument,

— kopia licencji wspólnotowej poświadczona za zgodność wydana operatorowi usług regularnych.

▼B

Artykuł 6

Składanie wniosków o zezwolenie

▼M1

1. Wnioski o zezwolenie na świadczenie usług regularnych są składane do właściwych władz Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się miejsce odjazdu, zwanych dalej „organami wydającymi”. Miejsce odjazdu oznacza jeden z przystanków początkowych.

▼B

2. Wnioski są zgodne ze wzorem określonym przez Komisję, ►M1 zgodnie z procedurą określoną w art. 16a ◄.

▼M1

3. Osoby ubiegające się o zezwolenie dostarczą wszelkich informacji dodatkowych, jakie uznają za istotne lub jakie są wymagane przez organy wydające, w szczególności harmonogram kursów umożliwiający monitorowanie zgodności okresów prowadzenia i postojów z uregulowaniami wspólnotowymi, oraz kopię licencji wspólnotowej upoważniającej do międzynarodowego drogowego przewozu osób na rachunek osób trzecich, o których mowa w art. 3a.

Artykuł 7

Procedura wydawania zezwoleń

1. Zezwolenia są wydawane w porozumieniu z władzami wszystkich Państw Członkowskich, na terytorium których pasażerowie są zabierani bądź zostawiani. Organy wydające przekazują takim władzom — jak również właściwym władzom Państw Członkowskich, przez których terytoria przebiega trasa, chociaż nie są tam zabierani ani zostawiani pasażerowie — kopie wniosków wraz z kopiami wszelkich innych istotnych dokumentów i ich oceną.

▼M1

2. Właściwe władze Państw Członkowskich, których zgoda była wymagana, zawiadamiają organy wydające o swojej decyzji w sprawie wniosku w terminie dwóch miesięcy. Okres ten będzie liczony od daty otrzymania prośby o wydanie opinii, która widnieje na potwierdzeniu odbioru. Jeśli w tym terminie organy wydające nie otrzymają żadnej odpowiedzi, uważa się, że władze, do których wystąpiono o wydanie opinii, wyrażają zgodę, i organy wydające wydają zezwolenie.

Władze Państw Członkowskich, przez których terytoria przebiega trasa, chociaż nie są tam zabierani ani zostawiani pasażerowie, mogą notyfikować organom wydającym własne uwagi w terminie ustanowionym w akapicie pierwszym.

3. Z zastrzeżeniem ust. 7 i 8 organy wydające podejmują decyzję w sprawie wniosku w terminie czterech miesięcy od daty złożenia wniosku przez przewoźnika.

4. Zezwolenie jest wydane, z wyjątkiem wydatków, gdy:

a) wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając ze sprzętu pozostającego w jego bezpośredniej dyspozycji;

b) w przeszłości wnioskodawca nie zastosował się do krajowych bądź międzynarodowych przepisów prawnych o transporcie drogowym, a w szczególności warunków i wymogów dotyczących zezwoleń na świadczenie usług pasażerskich na drogach międzynarodowych, lub w poważny sposób naruszył przepisy prawne odnośnie do bezpieczeństwa drogowego, szczególnie w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do pojazdów, prowadzenia pojazdów oraz czasu trwania odpoczynku dla kierowców;

c) w przypadku wniosku o przedłużenie ważności zezwolenia nie zostały spełnione warunki zezwolenia;

d) jest wykazane, że dane usługi bezpośrednio umniejszyłyby zakres istniejących usług regularnych, na które wydano już zezwolenie, z wyjątkiem przypadków, kiedy usługi regularne są świadczone tylko przez jednego przewoźnika lub grupę przewoźników;

e) można wywnioskować, że świadczenie usług wymienionych we wniosku jest nastawione tylko na najbardziej dochodowe spośród usług istniejących na danych trasach;

f) Państwo Członkowskie decyduje na podstawie szczegółowej analizy, że dane usługi poważnie wpłynęłyby na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych. Jakakolwiek decyzja odnośnie do stosowania niniejszego przepisu, wraz z jej uzasadnieniem, jest przekazywana zainteresowanym przewoźnikom.

Od 1 stycznia 2000 r., w przypadku gdy istniejące międzynarodowe usługi autokarowe i autobusowe poważnie wpływają na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych, Państwo Członkowskie może, za zgodą Komisji, zawiesić lub odebrać zezwolenie na świadczenie międzynarodowych usług autobusowych i autokarowych po powiadomieniu przewoźnika z sześciomiesięcznym wyprzedzeniem.

Fakt, że wnioskodawca oferuje ceny niższe niż inni przewoźnicy drogowi, albo fakt, że dane połączenie jest już obsługiwane przez innych przewoźników drogowych, nie może stanowić uzasadnienia dla odrzucenia wniosku.

5. Organy wydające oraz właściwe władze wszystkich Państw Członkowskich biorące udział w procedurze w celu osiągnięcia zgody, o której mowa w ust. 1, mogą odrzucić wniosek jedynie z powodów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

6. Jeśli procedura przewidziana dla osiągania porozumienia, określonego w ust. 1, nie pozwala organom wydającym na podjęcie decyzji w sprawie wniosku, sprawa może zostać przekazana do Komisji w terminie pięciu miesięcy od daty wniesienia wniosku przez przewoźnika.

▼M1

7. Po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi Komisja w terminie dziesięciu tygodni podejmuje decyzję, która wchodzi w życie w ciągu trzydziestu dni od notyfikacji zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

8. Decyzja Komisji ma zastosowanie do czasu, kiedy zostanie osiągnięte porozumienie między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

9. Po zakończeniu procedury ustalonej w niniejszym artykule organy wydające zawiadamiają wszystkie władze, określone w ust. 1, o swojej decyzji poprzez rozesłanie im kopii zezwolenia; właściwe władze Państw Członkowskich tranzytowych mogą zaznaczyć, że nie życzą sobie, aby je o tym zawiadamiano.

▼B

Artykuł 8

Przyznanie i przedłużenie ważności zezwolenia

1. Po zakończeniu procedury, określonej w art. 7, organy wydające przyznają zezwolenie bądź oficjalnie odrzucają wniosek.

2. Decyzja o odrzuceniu wniosku musi podawać powody, na jakich została oparta. Państwa Członkowskie zagwarantują, że przedsiębiorstwa transportowe będą mieć możliwość złożenia zażalenia w przypadku, gdy ich wniosek został odrzucony.

3. Artykuł 7 stosuje się *mutatis mutandis* do wniosków o przedłużenie ważności zezwoleń lub o zmianę warunków, na jakich świadczone muszą być usługi, będące przedmiotem zezwolenia.

W przypadku niewielkich zmian w warunkach prowadzenia działalności, szczególnie przy dostosowaniu ►M1 częstotliwości ◄ wysokości opłat lub rozkładu jazdy, organy wydające obowiązane są jedynie do przekazania innym zainteresowanym Państwom Członkowskim odnośnej informacji.

Zainteresowane Państwa Członkowskie mogą również wyrazić zgodę, aby organy wydające same podejmowały decyzje o zmianach warunków, na jakich świadczone są usługi.

Artykuł 9

Utrata ważności zezwolenia

1. Bez uszczerbku dla postanowień art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 ([1]), zezwolenie na wykonywanie usług regularnych traci ważność pod koniec okresu ważności lub w trzy miesiące od dnia, kiedy organy wydające otrzymały od posiadacza zezwolenia oświadczenie o zamiarze wycofania się ze świadczenia usług. Takie oświadczenie musi zawierać odpowiednie przedstawienie powodów.

2. W przypadku, gdy zapotrzebowanie na daną usługę przestało istnieć, okres określony w ust. 1 zostanie skrócony do jednego miesiąca.

3. Organy wydające zawiadomią właściwe władze pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich o tym, że zezwolenie utraciło ważność.

▼M1

▼B

5. Posiadacz zezwolenia notyfikuje użytkownikom korzystającym z jego usług o swoim wycofaniu się z miesięcznym wyprzedzeniem za pomocą właściwych ogłoszeń.

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działań Państw Członkowskich, dotyczących obowiązków właściwych dla służby publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i wodną drogą śródlądową (Dz.U. L 156 z 28.6.1969, str. 1). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1893/91 (Dz.U. L 169 z 29.6.1991, str. 1).

▼B

Artykuł 10

Zobowiązania przewoźników

1. Za wyjątkiem sytuacji, w których działa siła wyższa, przedsiębiorca jest obowiązany, do czasu wygaśnięcia zezwolenia, do podjęcia wszelkich środków w celu zagwarantowania usług transportowych spełniających normy ciągłości, regularności i zdolności przewozowych, a także spełniania innych warunków, ustanowionych przez właściwe władze zgodnie z art. 5 ust. 3.

2. Przewoźnik ujawni trasę przejazdu, przystanki, rozkład jazdy, wysokości opłat oraz warunki przewozu — o ile nie są ustalone prawnie — w sposób zapewniający łatwy dostęp do informacji dla wszystkich użytkowników.

3. Nie naruszając rozporządzenia (EWG) nr 1191/69, zainteresowane Państwa Członkowskie mają możliwość, na mocy wspólnego porozumienia i w porozumieniu z osobą posiadającą zezwolenie, wprowadzać zmiany do warunków prowadzenia działalności, regulujących wykonywanie usług regularnych.

SEKCJA III

▼M1

USŁUGI OKOLICZNOŚCIOWE I INNE USŁUGI ZWOLNIONE Z ZEZWOLENIA

Artykuł 11

Formularz podróży

1. Usługi, określone w art. 4 ust. 1, są wykonywane na podstawie formularza przejazdowego.

2. Przewoźnik wykonujący usługi okolicznościowe wypełnia formularz przejazdowy przed każdą podróżą.

3. Formularz przejazdowy zawiera co najmniej następujące informacje:

a) rodzaj usługi;

b) główna trasa podróży;

c) przewoźnicy zaangażowani w wykonanie usługi.

4. Książeczki formularzy przejazdowych są dostarczane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo transportowe ma siedzibę, lub przez organy wyznaczone przez te władze.

5. Komisja, zgodnie z procedurą zawartą w art. 16a, ustali wzór formularza przejazdowego oraz sposób jego wykorzystania.

▼B

Artykuł 12

Wycieczki lokalne

W ramach ►M1 ———— ◄międzynarodowych usług okolicznościowych przewoźnik może wykonywać usługi okolicznościowe (wycieczki lokalne) w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym prowadzi działalność.

Usługi takie są przeznaczone dla pasażerów zagranicznych, przewożonych uprzednio przez tego samego przewoźnika w ramach jednej z usług międzynarodowych, wymienionych w akapicie pierwszym. Muszą oni być przewożeni tym samym pojazdem lub innym pojazdem, należącym do tego samego przewoźnika lub grupy przewoźników.

▼B

SEKCJA IV

DZIAŁALNOŚĆ TRANSPORTOWA NA WŁASNY RACHUNEK

Artykuł 13

1. Transport drogowy na własny rachunek, zdefiniowany w art. 2 pkt 4, jest zwolniony z jakiegokolwiek systemu zezwoleń, ale podlega systemowi zaświadczeń.

▼M1

———————

▼B

3. Zaświadczenia przewidziane w ust. 1 będą wydawane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym zarejestrowany jest pojazd, i są ważne na cały przejazd łącznie z tranzytem.

Muszą one odpowiadać wzorowi, ustalonemu przez Komisję ►M1 zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16a ◄.

SEKCJA V

KONTROLE I KARY

Artykuł 14

Bilety transportowe

1. Pasażerowie korzystający z usług regularnych, z wyłączeniem specjalnych usług regularnych, ►M1 ——————— ◄przez całą podróż posiadają bilet transportowy, indywidualny lub zbiorowy, który wskazuje:

— miejsce wyjazdu i miejsce przeznaczenia, a także, tam gdzie właściwe, podróż powrotną,

— okres ważności biletu,

▼M1

— cenę transportu.

▼B

2. Bilet transportowy przewidziany w ust. 1 należy okazywać na żądanie każdego upoważnionego urzędnika kontroli.

Artykuł 15

Kontrola na drogach i w przedsiębiorstwach

1. Zezwolenie i dokument kontrolny należy przechowywać w pojeździe i okazywać na żądanie każdego upoważnionego urzędnika kontroli.

W przypadku usług objętych art. 4 ust. 2, dokument umowy lub jego poświadczona za zgodność z oryginałem kopia posłuży za dokument kontrolny.

2. Przewoźnicy obsługujący autokary i autobusy w międzynarodowym transporcie osób są obowiązani dopuszczać wszelkie inspekcje zmierzające do zapewnienia prawidłowego wykonywania usług przewozowych, szczególnie w odniesieniu do prowadzenia pojazdów i czasu trwania odpoczynku. W związku z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia upoważnieni urzędnicy kontroli będą uprawnieni do:

a) sprawdzania ksiąg i innych dokumentów, dotyczących działalności przedsiębiorstw transportowych;

b) sporządzania kopii lub wyciągów z ksiąg i dokumentów na miejscu;

c) dostępu do wszystkich lokali, terenów i pojazdów przedsiębiorstwa;

d) żądania udostępnienia wszelkich informacji zawartych w księgach, dokumentacji i bazach danych.

▼M1

Artykuł 16

Kary i wzajemna pomoc

1. Właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym przewoźnik ma swoją siedzibę, odbierają licencję wspólnotową przewidzianą w art. 3a, jeśli posiadacz licencji:

— nie spełnia już warunków określonych w art. 3 ust. 1,

— podał niedokładne informacje dotyczące danych wymaganych do wydania licencji wspólnotowej.

2. Organy wydające wycofają zezwolenie, jeśli posiadacz zezwolenia przestał spełniać warunki, na podstawie których zezwolenie zostało wydane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, szczególnie jeśli wymaga tego Państwo Członkowskie, w którym przewoźnik prowadzi działalność. Władze zawiadamiają o tym niezwłocznie właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. W przypadku poważnego naruszenia lub powtarzających się pomniejszych naruszeń przepisów bezpieczeństwa na drodze, w szczególności przepisów stosujących się do pojazdów, prowadzenia oraz odpoczynku kierowców, oraz w przypadku świadczenia usług równoległych bądź tymczasowych bez zezwolenia, o których mowa w art. 2 pkt 1.3, właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym przewoźnik prowadzi działalność i który dokonał naruszenia, mogą między innymi odebrać licencję wspólnotową lub dokonać tymczasowego i/lub częściowego odebrania kopii licencji wspólnotowej poświadczonych za zgodność.

Takie kary są ustalane odpowiednio do wagi naruszenia dokonanego przez posiadacza licencji wspólnotowej oraz do liczby posiadanych kopii poświadczonych za zgodność w związku z jego międzynarodową działalnością.

4. Właściwe władze Państw Członkowskich zabraniają przewoźnikom wykonywania na swym terytorium działalności związanej z międzynarodowym przewozem osób wynikającym z niniejszego rozporządzenia, jeśli popełniają oni poważne i powtarzające się naruszenia przepisów regulujących bezpieczeństwo drogowe, szczególnie w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do pojazdów, czasu prowadzenia pojazdów i czasu trwania odpoczynku dla kierowców. Władze zawiadomią o tym niezwłocznie właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

5. Państwa Członkowskie przedstawiają sobie wzajemnie na żądanie wszelkie posiadane przez nie stosowne informacje, dotyczące:

— naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz wszelkich innych przepisów wspólnotowych stosujących się do międzynarodowego przewozu osób autokarem oraz autobusem, popełnionych na ich terytorium przez przewoźnika z innego Państwa Członkowskiego, oraz nałożonych kar,

— kar nałożonych na własnych przewoźników w związku z naruszeniami popełnionymi na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 16a

W przypadku odwołania do procedury określonej w niniejszym artykule komitet doradczy powołany na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 12/98 z dnia 11 grudnia 1997 r. ustanawiającego warunki, na jakich przewoźnicy niebędący rezydentami mogą świadczyć usługi krajowego drogowego przewozu osób w obrębie Państwa Członkowskiego ([1]), wspiera Komisję oraz jest kierowany przez przedstawiciela Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedstawia komitetowi projekt kroków, jakie mają być podjęte. Komitet wydaje swoją opinię na temat projektu w terminie, który może być określony przez przewodniczącego odpowiednio do pilności sprawy, jeśli jest to konieczne na zasadzie głosowania.

([1]) Dz.U. L 4, z 8.1.1998, str. 10

▼M1

Opinia jest zapisana w formie protokołu; ponadto każdemu Państwu Członkowskiemu przysługuje prawo do zanotowania swojego stanowiska w protokole.

Komisja bierze dokładnie pod uwagę opinię przedstawioną przez komitet. Informuje komitet o sposobie, w jaki opinia ta została wzięta pod uwagę.

▼B

SEKCJA VI

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 17

Przepisy przejściowe

Zezwolenia na usługi istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pozostaną ważne do dnia ich wygaśnięcia, o ile dane usługi pozostaną przedmiotem zezwolenia.

Artykuł 18

Porozumienia między Państwami Członkowskimi

1. Państwa Członkowskie mogą zawierać dwustronne i wielostronne porozumienia, dotyczące dalszej liberalizacji usług wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia, szczególnie odnośnie do systemu zezwoleń i uproszczenia bądź likwidacji dokumentów kontrolnych.

2. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszelkich porozumieniach, zawartych zgodnie z ust. 1.

Artykuł 19

Wdrożenie

Państwa Członkowskie podejmą, przed 1 czerwca 1992 r. i po konsultacji z Komisją, środki konieczne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia oraz notyfikują o tych środkach Komisję.

▼M1

Państwa Członkowskie podejmują środki szczególnie w zakresie instrumentów kontroli oraz systemu kar stosującego się do naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszystkie niezbędne kroki w celu zastosowania kar. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne oraz odstraszające. Państwa Członkowskie informują Komisję o stosownych środkach w okresie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz informują o wszelkich następnych zmianach, jak tylko będzie to możliwe. Zapewniają, że wszystkie takie środki są stosowane bez dyskryminacji ze względu na narodowość lub miejsce prowadzenia działalności przez przewoźnika.

▼B

Artykuł 20

Sprawozdanie i propozycja Komisji

1. Przed 1 lipca 1995 r. Komisja złoży Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Przed 1 stycznia 1996 r. złoży ona w Radzie propozycję rozporządzenia dotyczącego uproszczenia procedur, włączając również — w świetle wniosków płynących ze sprawozdania — likwidację zezwoleń.

2. Do 1 stycznia 1997 r. Rada przegłosuje kwalifikowaną większością propozycję Komisji, o której mowa w ust. 1.

▼B

Artykuł 21

Uchylenia

1. Rozporządzenia nr 117/66/EWG, (EWG) nr 516/72 i (EWG) nr 517/72 tracą moc.

2. Odniesienia do uchylonych rozporządzeń są traktowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 czerwca 1992 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

▼M1

ZAŁĄCZNIK

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

(a)

(Mocny papier w kolorze niebieskim – rozmiar DIN A4)

(Pierwsza strona licencji)

(Tekst w języku(-ach) urzędowym(-ych) lub w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego wydającego licencję)

Charakterystyczny symbol Państwa Członkowskiego (1) wydającego licencję	Wyznaczenie właściwych władz lub organu

LICENCJA nr

Dotycząca mię dzynarodowego przewozu osób autokarem lub autobusem na rachunek osób trzecich

Posiadacz niniejszej licencji (2) .....

.....

.....

.....

upoważniony jest do świadczenia międzynarodowego drogowego przewozu osób na rachunek osób trzecich na terytorium Wspólnoty zgodnie z warunkami określonymi przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r., zmienione rozporządzeniem (WE) nr 11/98, oraz z ogólnymi przepisami niniejszej licencji.

Uwagi: .....

.....

.....

.....

.....

Niniejsza licencja obowiązuje od ..... do .....

Wystawiono w ..... w dniu .....

..... (3)

(1) (B) Belgia, (DK) Dania, (D) Niemcy, (GR) Grecja, (E) Hiszpania, (F) Francja, (IRL) Irlandia, (I) Włochy, (L) Luksemburg, (NL) Niderlandy, (A) Austria, (P) Portugalia, (FIN) Finlandia, (S) Szwecja, (UK) Zjednoczone Królestwo, ►M1 (CZ) Republika Czeska, (EST) Estonia, (CY) Cypr, (LV) Łotwa, (LT) Litwa, (H) Węgry, (M) Malta, (PL) Polska, (SLO) Słowenia, (SK) Słowacja. ◄

(2) Pełne nazwisko lub nazwa firmy przewoźnika.

(3) Podpis i pieczęć właściwych władz lub organu wydającego licencję.

►(1) A1

▼M1

Postanowienia ogólne

1. Niniejsza licencja została wydana na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 11/98.

2. Niniejsza licencja została wydana przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność przez przewoźnika działającego na rachunek osób trzecich, który:

   — jest upoważniony w Państwie Członkowskim, w którym prowadzi działalność, do świadczenia przewozu na zasadzie usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych lub usług okolicznościowych autokarami lub autobusami,

   — spełnia warunki określone zgodnie z przepisami Wspólnoty dotyczącymi dopuszczenia do zawodu przewoźnika drogowego osób w dziedzinie przewozów krajowych i międzynarodowych,

   — spełnia wymogi prawne dotyczące bezpieczeństwa na drodze w zakresie standardów obowiązujących kierowców oraz pojazdy.

3. Niniejsza licencja umożliwia międzynarodowy przewóz osób autokarem oraz autobusem na rachunek osób trzecich na wszystkich połączeniach transportowych dla podróży przeprowadzanych na terytorium Wspólnoty:

   — gdzie miejsce odjazdu oraz miejsce docelowe znajduje się w dwóch różnych Państwach Członkowskich, z tranzytem lub bez tranzytu przez jedno lub więcej Państw Członkowskich lub państw trzecich,

   — z Państwa Członkowskiego do państwa trzeciego i odwrotnie, z tranzytem lub bez tranzytu przez jedno lub więcej Państw Członkowskich lub państw trzecich,

   — pomiędzy państwami trzecimi z tranzytem poprzez terytorium jednego lub więcej Państw Członkowskich,

   oraz pustych przejazdów w związku z transportem na warunkach określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 684/92.

   W przypadku działalności transportowej z Państwa Członkowskiego do państwa trzeciego i odwrotnie rozporządzenie (EWG) nr 684/92 stosuje się dla podróży w obrębie terytorium Państwa Członkowskiego będącego miejscem zbierania lub wysadzania pasażerów, po zawarciu niezbędnej umowy pomiędzy Wspólnotą i państwem trzecim, którego to dotyczy.

4. Niniejsza licencja jest osobista i nie może być udostępniona osobom trzecim.

5. Niniejsza licencja może być odebrana przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, które ją wydało, w szczególności jeśli przewoźnik:

   — nie spełnia już warunków określonych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 684/92,

   — przedstawił niedokładne informacje odnośnie do danych wymaganych do wydania lub odnowienia licencji,

   — dopuścił się poważnego naruszenia lub powtarzających się pomniejszych naruszeń przepisów odnoszących się do przewozów w zakresie bezpieczeństwa drogowego, w szczególności przepisów stosujących się do pojazdów, czasu prowadzenia oraz przerw dla kierowców, oraz w przypadku świadczenia usług równoległych bądź tymczasowych, o których mowa w art. 2 pkt 1.3 rozporządzenia (EWG) nr 684/92, bez upoważnienia, właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność przez przewoźnika dokonującego naruszenia, mogą między innymi odebrać licencję wspólnotową lub dokonać tymczasowego i/lub częściowego odebrania kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem licencji wspólnotowej.

   Takie kary są ustalane odpowiednio do wagi naruszenia dokonanego przez posiadacza licencji wspólnotowej oraz do całkowitej liczby posiadanych kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem w związku z jego międzynarodową działalnością.

6. Oryginał licencji musi być przechowywany przez przewoźnika. Kopia licencji poświadczona za zgodność z oryginałem musi znajdować się w pojeździe podczas dokonywania międzynarodowej działalności transportowej.

7. Niniejsza licencja musi być okazana na żądanie wszelkich urzędników odpowiedzialnych za kontrolę.

8. Posiadacz licencji musi na terytorium każdego z Państw Członkowskich stosować się do obowiązujących w tym Państwie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, w szczególności do tych odnoszących się do transportu i ruchu drogowego.

▼**M1**

9. Usługi regularne oznaczają usługi, które umożliwiają przewóz pasażerów w odpowiednich okresach wzdłuż wyznaczonych tras, pasażerowie mogą być zbierani i wysadzani na wcześniej ustalonych przystankach. Usługi regularne są otwarte dla wszystkich, bez względu, tam gdzie stosowne, na obowiązek rezerwacji.

   Na regularny charakter usługi nie mają wpływu żadne zmiany warunków funkcjonowania usług.

   Usługi regularne podlegają zezwoleniom.

   „Specjalne usługi regularne" oznaczają usługi regularne zapewniające przewóz określonych kategorii pasażerów, z wyłączeniem innych pasażerów, w określonej częstotliwości i trasach, pasażerowie mogą być zbierani i wysadzani na wcześniej ustalonych przystankach.

   Specjalne usługi regularne obejmują w szczególności:

   a) przewóz pracowników pomiędzy miejscem pracy a miejscem zamieszkania;

   b) przewóz uczniów i studentów do i z placówek kształcenia;

   c) przewóz żołnierzy i ich rodzin pomiędzy miejscem zamieszkania a miejscem zakoszarowania.

   Fakt zróżnicowania specjalnych usług zależnie od potrzeb użytkowników nie wpływa na ich klasyfikację jako usług regularnych.

   Specjalne usługi regularne nie wymagają zezwolenia pod warunkiem, że są objęte umową zawartą pomiędzy organizatorem a przewoźnikiem.

   Organizacja równoległych lub tymczasowych usług, obejmujących taką samą klientelę jak istniejące usługi regularne, podlega zezwoleniom.

   „Okolicznościowe usługi" oznaczają usługi, które nie są objęte definicją usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych, oraz które w szczególności charakteryzują się faktem przewożenia grup zebranych z inicjatywy zleceniodawcy lub samego przewoźnika. Organizacja usług równoległych lub tymczasowych porównywalnych z istniejącymi usługami regularnymi oraz obejmujących taką samą klientelę jak te ostatnie podlega zezwoleniom zgodnie z procedurą ustanowioną w sekcji II rozporządzenia (EWG) nr 684/92. Usługi te nie tracą charakteru usług okolicznościowych ze względu na to, że świadczone są z pewną częstotliwością.

   Usługi okolicznościowe nie podlegają zezwoleniom.